

i regeringens politik på dette område ligger noget som helst ønske om at nedprioritere det nordiske samarbejde. Det nordiske samarbejde har en værdi i sig selv, og vi har – dér mener jeg igen at Danmark har nogle forudsætninger, nogle erfaringer, som kan spille en konstruktiv rolle i den kommende debat – en forpligtelse til, selv om vi er engageret i det europæiske samarbejde på en lang række områder, at fastholde det nordiske samarbejde både med henblik på at kunne koordinere, sætte den nordiske dagsorden i Europa, og med den hensigt, at vi kan fastholde det nordiske samarbejde og den kreds, der har været med i det nordiske samarbejde. Også til glæde for nærområderne omkring os.

Med den slutning udtaler jeg håbet om et godt samarbejde. Det synes jeg at indlæggene fra ordførerne har givet klart tilsagn om. Det takker jeg for, og jeg vil også gerne være med i det.

Knud Enggaard (V):

Jeg takker ministeren for en række venlige og imødekommende svar. Der var også et svar vedrørende det, jeg rejste, og som Fru Dorte Bennedsen var inde på, nemlig spørgsmålet om det udredningsarbejde vedrørende kommende opgaver, adskillelse af opgaver, som hører hjemme i den europæiske, den nordiske eller den enkelte nations opgavesamling. Her svarede ministeren, hvis jeg har hørt rigtigt, at man var parat til at lytte til parlamentarikerne. Dette er jo i formen et venligt svar. I realiteten er det et nej til den tanke, som har været nævnt fra præsidiat, om et fælles arbejde, hvor man i fællesskab udreder, hvad det er for problemer, vi skal løse. Som jeg sagde i mit første indlæg: Hvis man gjorde en fælles anstrengelse her, ville man spare en arbejdsgang. For det, det nu tegner til efter ministerens svar – sådan måtte jeg opfatte det – er, at regeringerne vil lytte, og så vil de arbejde selv. Nordisk Råds præsidium vil selvfølgelig også iværksætte et parallelt arbejde. Derefter kommer opgaven med at samordne de to resultater, der kommer ud af det, og dermed har vi fået en arbejdsgang mere, end det strengt taget havde været nødvendigt. Jeg beklager, hvis det holder stik.

Det er vel i og for sig også, hvad skeptikere i det stille har sagt undervejs i denne opgave, nemlig at det skal såmænd nok gå sådan, at regeringerne vil selv. Det har skeptikere faktisk sagt. Jeg har bestridt det og sagt: Nej, det kan da ikke være rigtigt, for Nordisk Råd er jo unikt i

verdenssammenhæng, fordi vi her har ministre og parlamentarikere i det samme organ, som er vant til at arbejde uformelt sammen.

Derfor ville jeg mene, at ministeren meget godt forstår, at det i formen venlige, men i realiteten negative svar, som blev givet om denne arbejdsopgave, ikke rigtig er i familie med, hvad der er god tradition for og mening i inden for det nordiske samarbejde.

Men jeg kender da godt sammenhængen. Jeg ved da godt, at nogle ministerier har svært ved at forstå den nordiske model – udenrigsministerier måske i særdeleshed – og at der er en lang tradition for, at man her helst arbejder for sig selv, og så på et senere tidspunkt i bedste fald forelægger sine tanker for Folketinget. Vi er på lang afstand af 1870-71 – det ved jeg godt – under den fransk-tyske krig, hvor det jo kom så vidt, at Udenrigsministeriet førte sine forhandlinger og havde sine overvejelser uden på noget tidspunkt at delagtiggøre rigsdagen i de problemer, som var knyttet til, om Danmark skulle gå ind i krigen på den ene eller den anden side eller i det hele taget. Vi er på meget lang afstand af det, men der er vel alligevel en lille arv fra den tid.

Ministeren for nordisk samarbejde (Marianne Jelved):

Det er jeg da ked af, havde jeg nær sagt, men må jo tage til efterretning, at det er blevet opfattet på den måde. Det var ikke ment som et nej, og det er derfor, jeg paralleliserer med den måde, statsministrene havde handlet på i 1991-92, som jeg tror regering og ministre har lært ikke var en heldig måde. Som jeg sagde, var det ikke min opfattelse, at statsministrene dengang havde tænkt på, at det skulle få den effekt, at man var utilfreds med, at parlamentarikerne ikke havde været inddraget.

Der er jo ikke truffet nogen afgørelse i noget ministerråd om form og indhold for det udvalgsarbejde. Jeg vil gerne arbejde for, at det bliver et udvalg, der både har parlamentarikere og ministre med. Men det er jo ikke en sag, der er afklaret imellem de fem regeringer på nuværende tidspunkt. Jeg kan imidlertid godt se fornufte i det også med hensyn til arbejdsgangen, behovet for, at det går hurtigt – det skal helst ligge klart til forårssessionen – og jeg har ikke engang noget imod selv at sidde i det udvalg, vil jeg gerne sige på forhånd. Det håber jeg har afklaret spørgsmålet, men jeg kan jo ikke svare på fem regerings vegne i dag.